

Dominika

Würrl

**JEDNÉHO
DŇA
MOŽNO**

MARENČIN PT

Venujem môjmu manželovi, ktorý je presným opakom Jakuba. Ďakujem mu za krásnych (zatiaľ) osem rokov, čo stojí pri mne v každej situácii a stále mi dokazuje, že správni chlapi ešte nevymreli.

Ďodik, ďakujem ti za lásku, šťastie, trpezlivosť a za našu dcéru Sárku, ktorej si príkladným otcom. Milujem vás oboch.

DOMINIKA WÜRLI

Jedného dňa, možno

MARENČIN PT

© Dominika Würll 2016
© Marečin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2016
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marecin@marecin.sk www.marecin.sk
Cover © Marečin Media, 2016
Design © Marta Blehová, 2016
Jazyková úprava Sylvia Sachs
555. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-623-7 (brož.)
ISBN 978-80-8114-623-7 (ePub)
ISBN 978-80-8114-623-7 (PDF)

Prológ

To, čo som videla, mi vzalo vzduch z pľúc.
Len som tam tak stála a dívala sa.

Neverila som.

Nechápala.

Veď to malo byť inak, môj život sa mal zmeniť. Ja som z toho mala vyjsť ako víťaz, obráť ho o všetko a dívať sa na neho zhora.

Síce prišiel o všetko, o všetko, čo bolo podstatné, ale nie mojou zásluhou.

Pomaly som sa posadila na tvrdú stoličku.

Čo budem teraz robiť?

Pred očami sa mi premietli všetky tie facky a ponižovanie, ktorému ma vystavoval.

Práve to som mu chcela vrátiť, ale teraz je to úplne zbytočné.

Už by ma to neuspokojilo.

Vlastne... možno ani vtedy nie. Ja som nebola bezcitný človek, len som mala zlomené srdce a pošliapanú česť.

Ale vďaka tomu, že vo mne ešte nejaké tie citty ostali, má ten bastard šťastie.

A to sakramentské.

Do očí sa mi tlačili slzy, chcela som byť šťastná, ale ako vidím, asi mi to nie je súdené.

– Pani Liptáková, viem, že je to pre vás šok, ale zvládnete to, – do izby vošla sestrička, ktorá si zle vysvetlila moje slzy.

Ja som len nemo prikývla, že má pravdu. Ďalej som tam ticho sedela a čakala, kým odíde.

Napadli mi hrozné myšlienky.

Mohla som vziať vankúš a udusiť ho, alebo odpojiť nejaké hadičky, ktorých tu bolo požehnané.

Napadlo mi to len na sekundu, lenže dobre som vedela, že to by som ja nikdy nespravila.

Na takéto veci som nemala žalúdok.

To on bol v tom dobrý.

V ubližovaní. Tak to mu šlo najlepšie.

Postavila som sa zo stoličky a vedela, že už nič nebude ako predtým.

1. kapitola

Niekoľko mesiacov predtým

Sedela som na terase jedného podniku a pila dve deci bieleho. Malo to liečivé účinky na moje vnútro.

Čakala som na Anči, mali sme sa tu stretnúť po práci, ale ona – ako vždy – meškala.

Na kostole začali odbíjať štyri hodiny poobede.

Nech si tá Anči pohne, veď ešte musím ísť vyzdvihnúť malého Jakubka zo škôlky.

Po dlhej chvíli som ju konečne zbadala.

Krátke blond vlasy, pekná dievčenská tvár a na nej mrzutý úsmev.

Anči.

– Slnečné okuliare? – zdvihla obočie tak vysoko, ako to len šlo.

– Hej.

– Nevšimla som si, že by svietilo slnko, – poznamenala sucho.

– Mám ich pre imidž.

– Jasné, ukáž, ako sa vyznamenal tentoraz.

Zaváhala som, ale potom som ju poslúchla, okuliare posunula trochu nižšie a odhalila tak malú modrinku pod okom.

- Sviniar, – povedala.
Na to som nereagovala, nemala som ako.
– Čo si dáte? – opýtala sa čašníčka.
Okuliare som si rýchlo dala na oči.
– Dám si dve deci nejakého červeného vína
a perlivú minerálku.
– A ja si dám ešte dve deci bieleho.
– Tak čo sa u vás zasa stalo? – opýtala sa Anči,
keď čašníčka odišla.
– Našiel mi maily od Petra.
– Od Petra? Toho vyšinutého, čo chodí
k vám do kníhkupectva kupovať všetky tie kni-
hy o sexe?
– Myslí si, že s ním niečo mám.
– Šibe mu? Veď je to úchyl.
– Skús mu to vysvetliť, – povzdychla som si.
– A zato ťa musel zmlátiť? – opýtala sa ma
znechutene.
– Vlastne na jeho obranu musím povedať, že
toto nie je tak celkom jeho dielo. Dal mi facku
a ja som spadla a udrela sa o konferenčný sto-
lík.
– A to si takto bola v robote?
– Vzala som si dovolenku, nebol to problém,
veď si ju tak často neberiem.
Čašníčka doniesla víno.
– Nina, povedz mi... prečo od neho neodí-
deš? Veď prácu máš. A aj celkom slušný príjem.
Na malého by ti musel platiť, a to pekné penia-
ze, keďže robí vedúceho predajne s autami. Môj
brat by ti v tom pomohol, už som ti to vravela

miliónkrát, ak nie viac, je právnik a bezhlavo ťa miluje, odkedy sa poznáme.

Anči sa napila.

– Ja to viem, ale nechcem Milana využívať a hlavne zneužívať to, že on ma má radšej ako ja jeho. Nevravím, že nie je sympatický, to nie, ale nemilujem ho. No a okrem toho to nie je také ľahké, ako si to ty predstavuješ. To, že ma raz za niekoľko mesiacov udrie, ešte pre súd nie je argument na to, aby nás rozvedol. Je vzorný otec, malý ho miluje a aj ku mne sa správa celkom normálne, keď nemá jeden z tých svojich dní.

– To, čo vravíš, je choré. Ponižuje ťa, veď ťa úplne psychicky zničil. Bola si sebavedomá žena. A teraz je z teba troska, ktorá mi chradne pre očami.

– Nepreháňaj, – povedala som, no pritom som vedela, že vôbec nepreháňa.

– Nina, ver mi. Teraz máš ešte čas, keď ho čím skôr opustíš, môžeš začať žiť nový život, veď máš len tridsať, skvelý vek. Nájdeš si niekoho a nech sa ten debil z toho aj poserie.

– Jakub mi to nedovolí. Je žiarlivý. A to nemá žiaden dôvod. Čo potom, keď ho bude mať?

Tá predstava mi prišla až smiešna – ja a začať nový život?

A ako?

– Keď vás rozvedú, už to nebude jeho vec.

Bolo by to krásne, byť voľná a nikomu sa nepodriaďovať.

Lenže z druhej strany som svojím spôsobom mala Jakuba rada, viem, je to choré, ale nebol to zlý človek. Raz za čas mu preplo, jednoducho prišiel skrat a dokázal ma sprdnúť za úplnú maličkosť, ktorú by si ešte minulý týždeň ani nevšimol. Celý deň dokázal vystrájať a potom na druhý deň bol ako anjel. To mu vydržalo aj niekoľko mesiacov a potom to zasa prišlo, jednoducho bol nevyspytateľný.

– Dobre, Anči, rozmyslím si to, – upokojovala som viac ju ako seba.

– To hovoríš vždy. Potom príde domov Jakub s kyticou kvetov a ty mu odpúšťaš, akoby sa nebolo nič stalo. A potom sa hráte na dokonalú rodinku.

– Nechajme to už tak, vyriešim si to sama.

Už nepovedala nič.

Mám toho dosť doma a nechcem sa hádať ešte aj s ňou.

– A čo ťa vlastne zdržalo? – zmenila som tému.

– Mali sme rodičko a každý rodič chcel, aby som s ním to jeho dieťa rozoberala osobitne, až mi z toho šla hlava prasknúť. Už sa neviem dočkať, keď prídem domov, napustím si vaňu a pustím koncert Il Divo, – rozosmiala sa.

– Sľubujem, že raz ťa na ich koncert vezmem, keď ich tak miluješ.

– Ha! Len aby ťa ten tvoj Jakub pustil.

– Tak na to sa ho určite nebudem pýtať.

Cestou po malého Kuba som rozmýšľala o tom, čo mi Anči povedala. Už niekoľkokrát mi napadlo, že od Jakuba odídem, ale vždy mi to prišlo absurdné. Môj život s ním bol čierno-biely.

Mali sme krásne obdobia, hlavne v začiatkoch, keď sme sa spoznali.

Mala som čerstvých dvadsať, práve som skončila strednú ekonomickú školu, ktorá ma vôbec nebavila, bola to jediná škola blízko nášho domova, tak preto ma tam moji rodičia poslali. Nemali peniaze na moje cestovanie a už vôbec nie na internát.

Milovala som knihy a dodnes ich milujem, začala som pracovať v kníhkupectve, kde som sa o niekoľko rokov stala vedúcou a aj majiteľkou.

Samozrejme mi k tomu dopomohol Jakub, ktorý bol z lepšej vrstvy.

Keď sme sa spoznali, on promoval, chodil na vysokú školu zameranú na automobilový priemysel, neskôr sa zamestnal v jednej automobilke. Bol presný opak mňa a asi preto som sa do neho zaľúbila, hneď ako som ho zbadala.

Stretli sme sa v Košiciach na dni veteránov, kam som pôvodne vôbec nechcela ísť, ale s bývalými spolužiačkami sme sa dohodli, že tam zjídeme, a tak sa ešte naposledy stretieme – predtým ako v septembri nastúpime či už do práce, alebo na vysokú školu.

A ďalším dôvodom bolo to, že sa tam dobre balili chalani, čo si budeme klamať. Veď kde by sme ich stretli toľko pohromade?

Ani vo sne by mi nenapadlo, že tam stretnem svojho manžela.

Presne si pamätám na okamih, keď som ho zbadala.

Vysoký, plavovlasý chlap s krásnym úsmevom, bol s jedným kamarátom.

Snažila som sa upútať jeho pozornosť, ale nevnímal si ma.

Vyzliekla som si riflovú bundu a odhalila tak tielko, ktoré bolo dosť priesvitné. Spolu s kamoškami sme sa k nim priblížili.

Okato som na neho hľadela, ale on nič.

Úplne mi to skazilo náladu, a preto som ho radšej pustila z hlavy. Veď sa predsa nebudem niekomu vnucovať.

Pila som pivo a zabávala sa.

Po prehliadke veteránov sme zašli do najbližšieho baru, kde na moje prekvapenie sedel aj on.

Keďže som mala už nejaké to pivo v sebe, zamierila som priamo k nemu.

– Môžeme si s kamoškami prisadnúť? – opýtala som sa sebedovome.

On zdvihol obočie a zadíval sa na svojho kamaráta.

– Jasné, – odpovedal jeho spolusediaci, ktorý bol očividne viac nadšený mojou otázkou.

Ani som nečakala, čo mi odpovie on, a hneď

som si k nemu sadla. Objednali sme si niečo na pitie a bavili sa, aj keď on bol stále ticho.

– Nemáš jazyk? – opýtala som sa ho.

– Mám, ale používam ho rozumne.

Konečne prehovoril.

– Myslím si, že rozhovor je dobrý dôvod.

– Nemám chuť na rozhovor a hlavne nie s takou žabou.

Áno, presne to mi povedal.

A ja som sa do neho zamilovala ešte viac. Nevieť prečo, ale ženy letia na rebelov, alebo na chlapov, ktorí ich odmietajú. A to isté aj muži. Inštinkt loviť sa u mňa prebudil, hneď ako som ho zbadala a všimla si, že on ma ignoruje. To doposiaľ nerobil nikto a to ma prinútilo, aby som po ňom vyštartovala.

– Nie som žaba, práve som skončila školu, – odvrkla som mu.

– Áno? Základnú?

– Idiot.

Postavila som sa a vyšla pred bar, aby som si zapálila, vtedy mi to ešte chutilo.

Schuti som si potiahla a v duchu nadávala na toho somára, ktorý ma strápnil tak, ako asi nikto nikdy v živote.

Vyfajčila som dve cigarety v nádeji, že za mnou príde von, aby sa ospravedlnil, ale čakala som márne.

Takže som sa musela vrátiť do baru a tváriť sa, že sa vôbec nič nestalo.

- Koľko máš rokov, že sa takto vystatuješ?
- opýtala som sa ho.
- Dosť na to, aby som mohol byť takto neskoro večer vonku.
- Má dvadsaťštyri a volá sa Jakub, - odpovedal za neho jeho kamoš.
- Ďakujem, Lukáš.
- Nemáš za čo, - žmurkol na neho.
- Ja som Nina, - podávala som mu ruku.
- Asi dve sekundy som si myslela, že ju ani neprijme.
- Otravnejšie dievča som ešte nestretol, Nina, - povedal a vzal moju dľaň do svojej.
- A ja som zasa nestretla chlapa, ktorý by ma tak ignoroval ako ty.
- No vidíš, všetko je raz po prvýkrát.
- Konečne sa usmial.

A ja tiež, pri tej spomienke spred desiatich rokov.

Vtedy som bola šťastná, ale neskôr to šlo dolu vodou.

Zastavila som sa pred škôlkou a zamierila do Jakubkovej triedy, už na mňa poslušne čakal.

- Mamí, mamí, - bežal mi oproti, - už som si myslel, že si na mňa zabudla.

- Ty moje trdielko, ako ti to mohlo napadnúť? - silno som ho vystískala.

Bol miniatúrnou kópiou svojho otca, no povahu mal našťastie po mne.

– Ale už je veľa hodín a pani učiteľka vravela, že už je čas, aby si prišla.

Milujem detskú bezprostrednosť.

Jasné, dnes poobede je pani Grétka, veľmi „milá“ osoba.

– Vieš, pani učiteľky niekedy rady žartujú, – povedala som najmilšie, ako viem, a zamávala som učiteľke, ktorá stála pri pieskovisku a dávala pozor na deti, čo tu ešte zostali.

Takže nejdem posledná, tak čo panikári?

Odkývala späť, že ma vidí.

– Poď, Kubko, pôjdeme po tvoje veci. Vezmeš si ruksačik a môžeme ísť domov.

Poskakoval okolo mňa a recitoval si nejakú riekanku.

– Ja som už veľký chlap, vieš to?

– Jasné, že to viem, veď budeš mať päť rokov.

– Áno, – prikývol dôležito.

– Mami?

– Áno, Kubko?

– Ale ja budem dobrý chlap.

– Ja viem.

– Nebudem ako tato.

Šokovane som sa neho pozrela, zvyčajne mal o svojom otcovi dobrú mienku, Jakub sa k nemu správal vzorne a snažili sme sa pred ním nehádať.

– A to už prečo?

– Lebo včera na teba kričal.

– Vieš, – čupla som si k nemu, – ocko s mamkou sa sem-tam musia aj pohádať.

Neviem, čo to trepem, ale nechcem, aby môj syn mal skazené detstvo tak ako jeho otec.

– Aha, – zamyslel sa, – ale ja na teba nikdy kričať nebudem, lebo ja ťa ľúbim.

– Tak túto vetu si zapamätám.

Usmiala som sa v duchu.

Keď Kubko zaspal, snažila som sa upratať všetko, čo sa v tichosti dalo. Hlavne jeho porozhadzované šaty, ktoré pohádzal kade-tade pred kúpaním. Všetko som hodila do koša na pranie.

Vo dverách som počula štrngotať kľúče.

Jakub.

Dlane mi zvlhli a žalúdok sa mi stiahol.

S hlbokým nádychom som vyšla z kúpeľne a šla do predsieni.

– Ahoj, – pozdravil ma.

– Ahoj.

Odložil sako a vybral sa ku mne.

Chcela som cúvnuť, ale ostala som stáť.

Jemne ma objal a pobožkal.

– Aký si mala deň?

– Mala som dovolenku.

– Dovolenku?

– Áno, veď takto som predsa nemohla ísť do práce.

Pomaly som sa vymámila z jeho objatia a šla do kuchyne uvariť čaj.

– Nina.

A zase tá istá pesnička.

– Jakub?

– Ani nevieš, ako ma to mrzí. Bol to skrat, ani neviem, ako k tomu došlo...

Bola som ticho, vlastne ani nemalo zmysel niečo vraviť, no on rozprával ďalej.

– Ale, Nina, veď ty vieš, že ťa milujem. Celý deň som si vyčítal, čo sa stalo, vlastne už minútu po tom, ako som to spravil. Lutujem to. Viem, že ten Peter je úchyl, a už ti dá pokoj.

– Ako to myslíš? – zmeravela som.

– Bol som za Viktorom a má zákaz vkročiť do tvojho kníhkupectva.

Povedal to akoby nič.

– Ty si bol na polícii?

– Nie, len som zavolať Viktorovi, aby si na neho posvietil, – usmial sa.

– Ty nie si normálny.

– Práveže som. Nikomu nedovolím, aby nás rozdelil.

Tak túto vetu som za tých desať rokov počula už niekoľkokrát, najprv sa mi zdala romantická, ale teraz ju už vnímal iba ako obyčajnú chorobnú žiarlivosť alebo posadnutosť – a to s romantikou a láskou nemá nič spoločné.

Včera mal jeden zo svojich výstupov, takže viem, že na nejaký čas mám pokoj, zasa bude normálny a milý.

– Spravíš mi kávu? Úplne som odrovnaný.

Šiel sa osprchovať.

Rozkaz, pane.

Dve lyžičky kávy, dve lyžičky cukru, pol pohára mlieka a pol pohára vody.

Jeho káva.

Zo sprchy vyšiel voňavý, tak ako vždy, ak by som si odmyslela všetky tie otrasné dni, ktoré som s ním prežila, tak pri pohľade na jeho voňavé a polonahé telo by som asi onemela.

Lenže pamäť – a hlavne ľudskú – nie je také ľahké vymazať.

Prisadol si ku mne a odchlípol si z kávy. Pohladil ma po kolene a oprel hlavu o vankúš.

Vedela som, že sa o nič nepokúsi, lebo sex sme nemali už veľmi dlho. Jemu stačilo, že sa mu starám o teplo domova, a svoje uspokojenie hľadal inde.

Oficiálne potvrdené som to nemala, ale ani som to nepotrebovala.

Bolo mi to jedno.

Naše manželstvo bola jedna veľká fraška a smutné na tom bolo, že ani jeden z nás to nepriznal.